

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙ ΓΚΛΟΡΥ

(Μιά χαριτωμένη αυτοβιογραφία της Μαρί Γκλόρυ, της εύθυμης και της πιό δρασερής απ' όλες τις Γαλλίδες «βεντέττες» της οθόνης.)

Η Μαρί Γκλόρυ σέ ηλικία 4 ετών

Γεννήθηκα στη Νορμανδία, στην παλαιά κι' ησυχή πολι της Ρουέν. 'Εκείνη την εποχή μ' έλεγαν 'Αρλέττα Ζεννύ. Σήμερα όμως όλος ο κόσμος τ' έχει ξεχάσει αυτό τ' όνομα. "Όλοι με ξέρουν με τ' όνοματογραφικό ψευδώνυμό μου.

Μεγάλωσα μέσα σέ μιά άστική οικογένεια. Θυμάμαι πολύ καλά, ότι τ'ό μεγάλο έκκρεμές μας δέν έμενε ποτέ ξεκούρνιστο, ότι τ'ό ημερολόγιο έδειχνε πάντα τή σωστή μέρα κι' ότι τρώγαμε τήν ίδια πάντα ώρα τ'ό μεσημέρι και τ'ό θράβυ. Μή νομίζετε ώστόσο, ότι ήμουν ένα πολύ ησυχό κορίτσι. "Ήμουν ένα «άγοροκόριτσι» που έκανε άνω-κάτω τ'ό σπίτι και ξέσκιζε διαρκώς τ'ό φόρεμά του στούς φράχτες και στά σύρματα τών χωραφιών. Δέν θα ξεχάσω ποτέ, ότι κάθε θράβυ γύριζα κατάκοπη από τά παιχνίδια κι' ότι έβγαινα και κοιμώμου πάνω σ'ό τραπέζι, πριν προφτάσω να πάω σ'ό κρεβάτι μου. Με δυό λόγια ήμουν ένα ζωηρό κορίτσι, γεμάτο όγεια, χαρούμενο πάντα και γελαστό. Δέν έκλαιγα ποτέ μου. Κι' αυτό, από πείσμα!

Μιά από τίς μεγαλύτερες συγκινήσεις εκείνης τής εποχής, τήν ένοιωσα όταν είδα για πρώτη φορά τή θάλασσα. Είχα μεγαλώσει ώς τότε στήν έσοχή κι' έτσι δέν είχα δη ποτέ μου τά κύματα τής Μάγνης. "Ένα καλοκαίρι λοιπόν, ήμουν έξη χρόνων, πήγαμε στή Διέπη. Τι έντύπισα πού μου έκανε ή θάλασσα. "Απόμεινα μέ τ'ό στόμα άνοιχτό. Ποτέ μου δέν είχα φανταστή, ότι μπορούσε να ήταν τόσο ώμορφη! "Όταν όμως ή μητέρα μου θέλησε να μέ δουτήξή μέσα στά κύματα, έ, τότε τά πράγματα άλλαξαν άπότομα, μέ τόν χειρότερο τρόπο. Βρήκα τή θάλασσα άπείσια, πικρή και κρύα σάν τόν θάνατο! Θεέ μου, πώς ούρλιαξα από τ'ό φόβο μου!

Σήμερα ώστόσο είμαι μιά από τίς καλύτερες κολυμητρίες τής Γαλλίας. Έχω μάλιστα και μερικά μικρά ρεκόρ. Φαντάζεστε λοιπόν τά γέλια πού κάνω όταν συλλογίζομαι τόν τρόπο πού μου προέβησε ή θάλασσα τήν πρώτη φορά.

"Έπειτα, όταν γυρίσαμε από τή Διέπη, άρχισα να πηγαίνω σ'ό σχολείο. Τόν πρώτο καιρό μου άρεσαν περισσότερο τά παιχνίδια από τά μαθήματα. "Υστερα όμως συνήθισα κι' έγινα καλή μαθήτρια. "Ό μπαμπάς τότε ήταν σ'όν πόλεμο. Ζούσα ήσυχά μέ τή μαμά κι' άκουγα πάντα, ότι μου έλεγε. Πέρασαν έτσι μερικά χρόνια. Τό θνείρό μου τότε ήταν να γίνω...δακτυλογράφος. Πήγαινα σέ μιά έμπορική σχολή και παρακολουθούσα μέ μεγάλη προσοχή τά μαθήματά μου.

Δακτυλόγράφος! Ήταν μήπως κανένα άσχημο έπάγγελμα;

Στίς 11 Νοεμβρίου του 1918, ή διευθύντρια τής Σχολής μας μήπκε άξασνα στήν τάξη και μās είπε: "Δεσποινίδες! "Ό πόλεμος έτελειωσε!

Γιά μιά στιγμή, παγώσαμε όλες από τήν κατάπληξη. Μιά ήταν δυνατόν; Είχε τελειώσει ο πόλεμος; Κι' άξασνα, όλες μαζί, καταλάσαμε τί έσημαιναν τά λόγια τής διευθυντρίας μας και ξεσπάσαμε σέ άπερίγραπτες φωνές χαράς!

"Όταν ήμουν μικρή, είχα τή συνήθεια να κυττάζομαι ώρες ολόκληρες στούς καθρέφτες. "Από φιλαρέσκεια; Ποιος ξέρει... "Έκείνο μόνο πού μπορώ να σάς πώ, είναι ότι τότε ήμουν πάρα πολύ περιέργη. Δέν περιεραζόμου μούαχα σ'ούς άλλους, αλλά και τόν εαυτό μου. Θυμάμαι λοιπόν ότι ήμουν ένα στρουμπουλό κοριτσάκι μέ τριανταφυλλένια μάγουλα, μέ μεγάλα κι' έκπληκτα πάντα μάτια και μέ ώμορφα και πυκνά μαλλιά.

"Όλες είμαστε έξαλλες από τόν ένθουσιασμό μας!... "Όταν γύρισε ο μπαμπάς από τόν πόλεμο, μ' έστειλε για ένα χρόνο στήν Άγγλία. "Ήθελε να συμπληρώσω τίς σπουδές μου. Μά τ'ό οικοτροφείο εκείνο τού Λονδίνου ήταν πολύ άσπύρο κι' έμοιαζε σάν φυλακή. "Ή μόνη χαρά μου ήταν όταν πηγαίνα κάθε Κυριακή σ'ό θέατρο. Και τί χαρά! Είχα γνωρίσει έναν νεαρό μουσικό κι' ήμουν τρελλά έρωτευμένη μαζί του. Αυτός ήταν ο πρώτος μου έρωσ, ένας έρωσ ρομαντικός, μέ διαρκείς συγκινήσεις, άπογοητεύσεις και δάκρυα. Δέν μπορείτε όμως να φαντασθήτε πόσο εύκολα τόν ξεχάσα. "Άκόμη κι' έγώ ή ίδια έμεινα κατάπληκτη! Αυτό τ'ό θάυμα ώστόσο δέν τ'ό χρεωστώ σέ κανέναν άλλον, παρά μούναχα σ'ό Παρίσι.

"Η ζωή μου τώρα είχε αλλάξει τόσο πολύ. Τίς πρώτες μέρες τής έπιστροφής μου στή Γαλλία, τίς πέρασα σ'ό Παρίσι, χαζεύοντας τή Νότρ-Ντάμ, τήν Άρκ ντέ Τριόμφ και τόν κήπο τού Λουξεμβούργου.

"Έπειτα, ένα ώραίο πρωί, οι γονείς μου μέ ρώτησαν: "Τί έχεις σκοπό να κάνης; Άρκετά γνώριες τ'ό Παρίσι. Τώρα πρέπει να διαλέξης ένα έπάγγελμα. Θέλεις άκόμη να γίνης δακτυλόγράφος;

"Όχι, άπάντησα σ'όν πατέρα μου. Θα προτιμούσα να γίνω χορεύτρια τής "Όπερας...

"Όπως θέλεις, κόρη μου! Μά να μη τολμήσης να ξαναπαρουσιασθής μπροστά μου! Σύμφωνα;

"Ό μπαμπάς είχε γίνει κατακόκκινος από τόν θυμό του. "«Διάβολε! συλλογίσθηκα. Δέν πρέπει να τά χαλάσω μέ κανένα τρόπο μέ τούς γονείς μου.»

Και τήν ίδια στιγμή, τούς έπρότεινα: "Θέλετε να γίνω μούστρα;

"Η μαμα έμεινε σάφουνη. Εύρισκε ότι αυτό τ'ό έπάγγελμα ταιριαζει έξαιρετικά στίς γυναίκες. "Ό μπαμπάς είχε μερικές άντριπρήσεις. "Ήθελε να έκμεταλλευθί τις σπουδές μου και να μού σέ μιά Τράπεζα. Στό τέλος όμως συμφώνησε κι' αυτός μαζί μας.

Δίχως να τ'ό ξέρω, ώστόσο, είχα διαλέξει ένα έπάγγελμα, πού δέν μου άρεσε καθόλου. Δέν θά μπορούσα ποτέ μου να φτιάξω ένα φόρεμα πάνω σ' ένα φιογούρι. Είχα μέσα σ'ό κεφάλι μου πολλές πρωτότυπες ιδέες και τ'ό άποτέλεσμα, όπως θά διαρκώς τά ύφάσματα. "Απέτυχα λοιπόν πανηγυρικά και μιά μέρα παράττωσά τόν «Όικο Μόδας» τής οδού Ριβολί και ξαναγύρισα σ'ό σπίτι μου.

Τι θά έκανα τώρα; Τίποτα! Δέν μπορούσα να σκεφθώ τίποτα...

Μιά μέρα έμαθα ότι γινόταν ένα διαγωνισμός Καλλονής στή Χάφρη.

"«Α! Νά μιά ώμορφη περιπέτεια!» συλλογίσθηκα. Και σάν Νορμανδή πού είμαι, δέν φοβάμαι διάδω τίς περιπέτειες. "Έλαβα λοιπόν κι' έγώ μέρος σ'τά Καλλιτεία τής Χάφρης και για κακή μου τύχη ήρθα...τελευταία!

Μά τί λοιπόν; Σ' όλη μου τή ζωή θά έσημείωνα άποτυχίες; Αυτό θά ήταν άνυπόφορο! Εύτυχώς όμως ότι ο Μαρς ντέ Βαλέφ, πού ήταν φίλος τού μπαμπά μου, μέ συμβούλεψε να μη χάνω τ'ό θάρρος μου τόσο εύκολα. Μού υπέδειξε μάλιστα ότι έπρεπε να λάβω κι' έγώ μέρος σ'τά Καλλιτεία τού Παρισίου! Στήν άρχή, γέλασα από τήν καρδιά μου και τού δήλωσα καθαρά ότι δέν είχα καμιά άρεξη να δοκιμάσω κι' άλλη μιά άπογοήτευση. "Έπειτα, όταν συλλογίσθηκα καλύτερα, είδα ότι δέν είχα να χάσω τίποτα κι' έτσι έλαβα κι' έγώ μέρος σ'τά Καλλιτεία.

"Ε, λοιπόν, θά τ'ό πιστέψετε; Ήρθα πρώτη! Μαζύ μέ μένα πήρε ένα πρώτο θραβείο κι' ή Σου-

Η Μαρί Γκλόρυ, τήν εποχή πού έβραβεύθη σ'τά Καλλιτεία

ζώ Βερνόν. 'Εκείνη όμως ανεκρήρυθη Καλλονή της Κυανής 'Ακτής.

Καί τώρα θα σάς πώ ένα μυστικό: κι' οί δύο μας θα θεωρούσαμε τότε τρελλό εκείνον που θα μάς έλεγε ότι θά γινόμαστε μιά μέρα κινηματογραφικοί «αστέρες»!

Ξέρετε δέ γιατί; Γιατί έχω τουλάχιστον δέν περιμένα τίποτα από τὰ Καλλιτεία. Είχα όμως άδικο, γιατί ύστερ' από λίγο καιρό συνάντησα τόν Λετράνζ, έναν γνωστό μου, που τόν είχα γνωρίσει τίς μέρες τών Καλλιτεσιών. 'Ο Λετράνζ παραενεύθηκε όταν έμαθε ότι δέν είχα «έκμεταλλευθή έμπορικώς» τόν τίτλο μου και μου πρότεινε άμεσώς νά παρουσιάσω τόν κινηματογράφο μερικά καινούργια καπέλλα. Γύρισα λοιπόν μια διασημικτική ταινία κι' αυτό μ' έκανε νά γνωρίσω τά σπουδία κινηματογράφου. 'Ο σκηνοθέτης Ρενέ 'Ερβίλ

τότε, συνεννοήθηκε μιά μέρα με τόν Λετράνζ και δίχως έγώ νά ξέρω τίποτα, με «άγκαζάρισε» γιά νά «γυρίσω» ένα ρόλο στο φίλμ του «Παρίσι» που έτοιμάζε εκείνη τήν εποχή. 'Όταν λοιπόν ο Λετράνζ ήρθε και μου έδειξε τó συμβόλαιο γιά τó τó υπογράψω, όμολογώ πύ μαρμάρωσα από τήν κατάπληξη μου. Μά πώς λοιπόν; Είχα γίνει κινηματογραφικός «αστέρας»; Αυτό ήταν άπίστευτο!...

Κι' όμως ήταν αλήθεια. Είχα γίνει κινηματογραφικός «αστέρας» χωρίς νά τó συλλογισθώ, χωρίς νά τó έπιθυμήσω και χωρίς νά τó έπιζητήσω. 'Εγίνα, έτοιξαφικά, όπως γίνεται ένα θαύμα!

Σήμερα, δέν θρίσκω ότι υπάρχει κανένα άλλο επάγγελμα, πιο ευχάριστο και πιο επικερδές από τó επάγγελμα τού κινηματογραφικού «αστέρος». «Έχω μήπως άδικο;»...

Λένε πώς κανένας δέν αγαπάει τó επάγγελμά του. Τό ξέρω καλά αυτό. Κανένας θρίσκει τó επάγγελμά του άχαρο, μίζερο, κοπιαστικό. Πολλοί καταριούνται τó επάγγελμα που αυτοί οί ίδιοι διαλέσανε και θά τó άλλαξαν ευχάριστως μ' όποιοδήποτε άλλο.

'Εγώ δέν μοιάζω μ' άλλους αυτούς.

'Εγώ είμαι ειλικρινής, 'Εγώ αγαπώ τήν τέχνη μου, τήν τέχνη που με άνεδείξε, που μ' έκανε διάσημη και κοσμαγαπήτη, τήν τέχνη που μου έξασφαλίξε τόσες άνέσεις και τόσες άπολαύσεις...

Ναι, δέν θά ξεχάσω ποτέ τήν ήμερα, τήν ώρα, τή στιγμή που εισώρμησε στο δωμάτιό μου καταχαρούμενος ό καλός μου Λετράνζ, με τó συμβόλαιο στο χέρι.

—'Αγαπητή μου Μαρί, μου φώναξε, με φωνή γεμάτη συγκίνηση, ξέρεις τί σου φέρνω εδώ;

—Κανέναν ύμνο άφιερωμένο στην καλλονή μου;

—'Όχι, όχι. Κάτι πολύ πιο καλό, πολύ πιο θετικό.

—Κανένα καινούργιο θρυαείο, κανένα δώρο, κανένα συμβόλαιο γιά νά θάλω τήν εικόνα μου ή τ' όνομά μου σε κανένα άρωμα ή καμιά κρέμα;

—Βρήκες τó μισό, αγαπητή μου.

—Συμβόλαιο λοιπόν;

—Ναι, συμβόλαιο, αλλά...αλλά τί συμβόλαιο!... Δέν τó μαντεύεις;

—'Όχι, τó όμολογώ...

—Γιά σκέψου λίγο... Ποιό θά ήταν τó μεγαλύτερο όνειρο τής ζωής σου; Σου φέρνω τήν πραγματοποίηση τού όνειρου αυτού.

Δέν μπορούσα νά καταλάβω τίποτα, όσο κι' άν έσπαξα τó μυαλό μου.

'Ο Λετράνζ κατακόκκινος άπ' τή χαρά του, με παρακολουθούσε γελάντας.

—Λοιπόν;... με ρώτησε.

—Δέν καταλαβαίνω τίποτα, δέν μπορώ νά μαντέψω τίποτα, τού άπάντησα.

—Θά σε βοηθήσω έγώ, Μαρί. Με τó συμβόλαιο αυτό που σου φέρνω, κάνεις φτερά...

—Φτερά!...

—'Ακριβώς.

—'Όχι δά!...

—Ναι, ναι! Κάνεις λοιπόν φτερά κι' από τή γη που θρίσκόσουν ως τώρα...άνεβαίνεις στους ούρανοους. Κατάλαβες;

Η Μαρί Γκλόρι

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙ

'Ενώ περνούσα στο δρόμο, άκουσα τυχαίως τήν κυρία Σαρολάι νά λήη σε μία γειτονιάσά της:

—Τήν έκλεισα μέσα και δέν θά τήν αφήσω νά ξαναβγή έξω.

—Είσαι πολύ άυστηρή, τής ειπε ή γειτονιάσά της.

—Καθόλου, κυρά μου. Βρίσκω μόνον πώς είνε πολύ μικρή άκόμα γιά νά κάνει τέτοιες τρέλλες. Σχεδόν κάθε μέρα τó Σαρολά, ό άντικρινός μάγκας, γυροφέρνει εδώ κοντά και μόλις γυρίσω τίς πλάτες μου, τρυπάνει γρήγορα στο σπίτι μου γιά τή μικρή φυσικά. Χθές όταν τούς έπιασα πάλι τούς δύο μαζί, σε κείνον έδειξα τήν πόρτα και τής μικρής τής ειπα:

—'Πρόσεξε, κακομοίρα, μήν τó ξανακάνης αυτό γιανί θά σού δείξω έγώ!»

...Τώρα κάθεται κλεισμένη μέσα. Θέλει νά βγή έξω, ζητάει νά με συγκινήσει, αλλά από τó χατήρι δέν θά τής γίνει, σε θεοβαιώνα. 'Όταν περνά από κοντά της, μου ρίχνει ένα άγριο βλέμμα και θέλει νά ριχτεί νά μου θυάλλη τά μάτια, όταν τής λέω όρθά-κοφτά: —'Όχι, δεσποινί, δέν θά πές θήμα από δώ!» Μά νά σού πώ: 'Αν τίς κακομάθης αυτές τίς σουρλουλούδες, άθήγης κακά ξεμπερδέματα, ξεπορίζου, περνούσθω δην τή νύχτα έξω και γυρίζου, ό Θεός ξέρει σε τί χάλια, χωρίς νά λογαριάζουσε και τó ζυλο που τρών πολλές φορές. 'Εγώ τήν έχω χαιδεμένη τή δική μου, αλλά όσο γι' αυτό τó ζήτημα δέν τής γαρίζω κάστανα...

—Συγγνώμη, κυρία Σαρολάι, τής ειπα πλησιάζοντας, μιλάτε γιά τήν κόρη σας;

—'Όχι, κυρία, μου άπάντησε, μιλώ γιά τή σκόλα μου!...

'Υστερα από μία εβδομάδα, ένω περνούσα στο δρόμο άκουσα τυχαίως πάλι τήν κυρία Σαρολάι νά λήη στο γειτονιάσά της:

—'Εγινε άφαντη από τήν παρασμένη εβδομάδα. Ρώτησα όλο τόν κόσμο μήπως τήν είδαν κι' όλοι μου άποκρίθηκαν: «'Επρεπε νά τής περάσης άλυσιδα στο λαιμό!» Τήν είχα ξεγραφάει πιά, όταν γτές βλέπω στην πόρτα μου ποιά νομίζει;

—Αυτή τήν ίδια, δέν είνε έτσι;

—'Ακριβώς. Είχε τ' αυτής τής κατεβασμένα. Πάρινα κι' έγώ τó σκουπόξυλο στο χέρι και τής φωνάζω:

—'Α! παληοθρόμα!... 'Α, άλαιάρα!... 'Α, κτήνος!... Σύρε τώρα νά κοπροσκυλιάσης.»

...Και τήν άρχίζω που λές με τó σκουπόξυλο ώσπου με πόνεσαν τά χέρια μου. Πηδούσε ως εκεί ψηλά κι' ούρλιαζε, όλη τήν ώρα που τήν έβερνα. Τώρα κοιμάται στην άκρη τής κουζίνας. Πιστεύω ότι αυτό τó μάθημα θά τó θυμάται σ' όλη τής τής ζωή.

—Συγγνώμη, κυρία Σαρολάι, τής ειπα πλησιάζοντας πάλι, μιλάτε γιά τή σκόλα σας;

—'Όχι, κυρία, μου άπάντησε ή κ. Σαρολάι, μιλώ γιά τήν κόρη μου!...

ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

Ναι, άρχισα νά καταλαβαίνω.

'Ο καλός μου Λετράνζ ήταν τρελλός!

Τόν κτύπησα τώρα με τρόμο και κατάπληξη. Μά αυτοί δέν τού καιγόταν καρδί γιά τίς σκέψεις πουκάνα εις άφρος του. Μεθυμένος από χαρά ό καλόκαρδος φίλος μου, συνεχίσε:

—Λοιπόν, Μαρί, δώσε προσοχή! Με τó συμβόλαιο αυτό άνεβαίνεις στους ούρανοους, γίνεται άστήρ!

—'Αστήρ!... 'Αστήρ!...

—'Αρχισα νά καταλαβαίνω, μά δέν τολμούσα και νά πιστέψω σε μιά τόσο μεγάλη εύτυχια. Και μόνον όταν ό Λετράνζ μου έβαλε τó συμβόλαιο κάτω από τή μύτη και τó διάβασα, μόνον τότε κατάλαβα τί είχε πετύχει πρós χάρην μου ό καλός μου φίλος και λίγο έλειψε νά λιποθυμήσω από χαρά, από εύτυχια...

'Ετσι έγίνα άστήρ, αγαπητοί μου φίλοι. Έτσι κατέκτησα τόν κινηματογράφο.